

Podcast 284 Drievuldigheidszondag: het geheim van de Drie-eenheid

“Moge de Vader ons dragen, moge de Zoon ons redden en de Heilige Geest ons hart verwarmen.

31 Mei 2026 Drievuldigheidszondag

Drievuldigheid, ook genoemd als Heilige Drie-eenheid of Triniteit. Op Drievuldigheidszondag vieren we dat God in liefde, vrede en redding leeft, niet als rekensom, maar als familiegeheim van tederheid en warmte.

Transcript

Vrienden, er zijn woorden in het evangelie die zo groot zijn, ja, dat we er eigenlijk naar zouden moeten luisteren, zoals Mozes, hè, destijds bij het brandende braambos. Wat horen we vandaag? ‘Zozeer heeft God de wereld liefgehad dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven’.

Nee, dat is geen zin om haastig overheen te lezen. Dat is een zin die je eigenlijk langzaam moet nuttigen. Zoals een exquis gerecht waarvan je niet precies weet wat erin zit, maar waarvan je voelt: dit is kostbaar. Vandaag Drievuldigheidszondag. En dat klinkt voor ons, voor veel mensen, ja, alsof er een moeilijk wiskunde-examen in de hemel wordt afgenomen. Iets met drie personen en toch één God?

Maar het wonderlijke is: die Drie-eenheid, het is geen rekensom, het is een familiegeheim van God zelf. In God zelf bestaat liefde. Niet pas sinds de schepping, niet omdat wij er waren, maar van eeuwigheid af. De Vader bemint de Zoon, de Zoon ontvangt alles van de Vader en tussen hen leeft de Heilige Geest als de adem van die liefde.

Nogmaals, ik heb het ooit eerder gezegd, denk ik... uh. God is geen hemelse boekhouder die plussen en minnen tegen elkaar wegstreep en dan kijkt of er een batig saldo overblijft. God is ‘communio’. God is gemeenschap, warmte, leven, liefde die stroomt. En daarom staat er niet: zozeer heeft God de brave mensen liefgehad. En ook niet: zozeer heeft God de katholieke, uh, wereld liefgehad. Dat zouden sommigen

misschien geruststellend hebben gevonden. Nee, er staat gewoon: de wereld. Hij heeft de wereld liefgehad.

Dat wil zeggen: die wereld waarop wij wonen, met haar oorlogen en haar eenzaamheid en haar geklungel en haar onverdraagzaamheid. Met de buurman die altijd op zondag de heg snoeit en met een humeur. Met ons humeur aan de ontbijttafel. Met onze oude zonden die we telkens opnieuw oppoetsen, alsof het erfstukken zijn. Die wereld heeft God lief en dat blijft eigenlijk het grootste mysterie van het christendom.

We denken meestal dat God pas van ons houdt wanneer we eindelijk eens een keer behoorlijk functioneren. Maar het evangelie zegt precies het omgekeerde. God houdt van ons, voordat we aan verbetering zijn toegekomen. Hij, zoals een moeder haar kind niet liefheeft omdat het zich voorbeeldig gedraagt, maar omdat het haar kind is.

De eerste lezing vandaag. Wat zien we? Mozes, die daalt de berg af met twee nieuwe stenen tafelen, hè, de tien geboden. Maar het volk, en dat ziet Mozes als hij afdaald, ja, die had alweer een afgodsbeeld gemaakt, een gouden kalf, en zich dus van God afgekeerd. En je zou zeggen: voor God is nu de maat vol. Nu is het onderhand genoeg geweest. Zoek het lekker zelf uit. Maar, maar nee. Hoe openbaart God zich? De Heer, de Heer, een God van tederheid en erbarming, lankmoedig, rijk aan liefde en trouw.

En dat is misschien wel de mooiste be-zelfbeschrijving van God in heel de Bijbel. Niet: ik ben streng. Niet: ik ben onverbiddelijk, maar tederheid en erbarming. Je zou eigenlijk wensen dat wij christenen dat iets vaker uitstraalden. Want sommige gelovigen kijken alsof ze persoonlijk verantwoordelijk zijn voor de zeven plagen van Egypte.

Paulus, hè, die kwamen we tegen in de tweede lezing vandaag, die eindigt vandaag zijn brief heel eenvoudig: leef in vrede en de God van liefde en vrede zal met u zijn Dat is misschien minder spectaculair dan vuur uit de hemel, maar waarschijnlijk ook veel moeilijker. Want vrede, dat begint gewoon thuis. Het begint in kleine dingen, in vergeving. Niet altijd het laatste woord willen hebben. En dat is een zware oefening voor ons. Vooral voor mensen die menen dat ze meestal gelijk hebben. Wat opvallend vaak samengaat en samenvalt met mensen die trouwens ongelijk hebben. Maar goed.

En dan komt het evangelie. Daar komt het tot zijn kern. God heeft zijn Zoon niet naar de wereld gezonden om de wereld te oordelen, maar omdat de wereld door Hem gered zou worden. Typisch God is dit, hè. Wij mensen beginnen meestal met oordelen en eindigen soms met vergeven. God begint met redden. Nogmaals, Christus is niet als die boekhouder van onze minpunten, maar als een Redder.

En dat betekent niet dat zonde onbelangrijk is. Daar moeten we ons niet in vergissen. Het is zo ernstig dat God zelf komt om ons eruit te redden. Hij neemt zonde totaal serieus. Niet voor niks dat Hij telkens oproept tot bekering. Waarom? Het verwoest mensenlevens. Je eigen leven ook trouwens, maar ook dat van anderen.

Zo totaal serieus neemt God zonde dat Hij tot het uiterste is gegaan om ons maar te doordringen van de ernst van het kwaad. Het kwaad bagatelliseren in de zin van: nou ja, God is tenslotte liefde en vergevingsgezind. Dat is denk ik de allergrootste fout die wij kunnen maken. Juist omdat Hij alles voor ons over heeft, hoopt Hij dat wij tot het inzicht komen dat een ommekeer ten goede zullen maken. De ernst van het kwaad, dat we daarvan doordrongen raken. Laat ik zeggen zoals een, een vader een kind uit het water redt. Hij blijft niet aan de kant staan roepen dat zwemmen gevaarlijk is. Nee, hij springt zelf in het water.

Ten slotte dit: de Drie-eenheid. Het is geen theorie, het is een uitnodiging. We zijn geschapen om opgenomen te worden in het leven van God zelf. En daarom slaan we een kruis in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest, deze drieëne God. Dat is niet een automatisch katholiek gebaar. Ja, dat is het ook, hè? Maar het betekent: ik behoor niet aan angst toe, niet aan wanhoop, niet aan dood, maar aan de liefde van God. En misschien moeten wij vandaag slechts dit onthouden: God heeft meer verlangen naar ons dan wij naar Hem.

Dat is de reden waarom we telkens eucharistie vieren. Niet omdat wij zulke uitstekende gelovigen zijn, maar omdat God ons blijft zoeken met een geduld, ja, eindeloos. Ook ontroerend eigenlijk.

Moge de Vader ons dragen, moge de Zoon ons redden en de Heilige Geest ons hart verwarmen.

+Mgr. Rob Mutsaerts, Oisterwijk 28 mei 2026